

(9) גיר הקוצל אל

שיזן) בתב הרמניס זהלי מעשה"ק (פ"ד ה"ו)
 כל הזכרים אין שומטין אותן לכמילה
 אלא נקטין מכלי שרת ואם שטט נכל דנר ששומטין בו
 הסולין אפילו בקרומים של קנה כשרים. ויל"ע בפרק
 הרמניס מה אם ס"ל דנאמר דין כ"ש אחי נדיעבד
 מהי נכלי סול ואם לא נאמר כ"ש אחי לכמילה
 ינבעי כ"ש, ולא משמע ברמניס הדין לכמילה הוא
 מדרבנן דהלא סתם מה. ונראה לומר מה דשיך
 בקדשים צ"י דיני שמיטה האחד - דין שמיטת קדשים
 ולהאי שמיטה ס"ל לרמניס כהי ראשונים דנפיען
 כ"ש דנלל"ה לא איקרי שמיטת קדשים, והשני - דין
 שמיטת חולין דכיון דשמיטה לאו עבודה שייך להביא
 קרבן נלא דיני שמיטת קדשים וכל דנשחטה הנהמה
 אף דדין שמיטת חולין שייך להמשך העבודה, וא"כ
 מש"כ הרמניס הוא דלכמילה איכא מנוה דין
 דשמיטת קדשים בקרנות ולכן נפיען כלי שרת אכל אם
 שטט נכל דנר ששומטין חולין (לשון הר"ס שם) והיינו
 דעשה בקרבן שמיטת חולין מהי אך נאמת כחופן זה
 ימקדש הדם רק ע"י הקבלה.

(א)
 ח"כ
 ח"כ
 ח"כ

הקשו בתוספות ** האיך שומטין קדשים בקרומית
 של קנה דהא כלי בעי כדאמר ר' בובחיים ** מגיין
 לשחיטת קדשים שטעונה כלי שנאמר ** ויקח
 את המאכלת לשחוט את בנו, ובנו קדשים הוי.
 ותירצו כגון שחקנו ועשאה כלי. הקשו דמיס
 אחי' ולא כר' דאמר ** שאין עושין כלי שרת
 של עץ. ויש שתירצו ** שאין כלי של שחיטה
 בכלי שרת אלא הקבלה בכלי שרת. והיינו דהגן
 בסרק איזהו מקומן ** ושחיטתו בצפון וקבול
 דמן בכלי שרת בצפון. ואילו בשחיטתו לא קתני
 ושחיטתו בכלי שרת בצפון. ואנ"כ למצא דהא
 אמרינן במסכת סוטה ** בסכין מקדש דם
 השחיטה ואין מקדש אלא דבר שהוא כלי שרת
 ולא הרגישו בה בתוספות **. אבל המחנה יתיר
 דסכין דמוקדשין כלי שרת הוא לקדש הדם קצת

ומהו לפי שאין שחיטה מעכבת הקדש שהרי
 כשירה בורי' וסולין. אינה גומרת קדושת דם
 לגמרי עד קבלתו. ולפי' אין הסכין חשוב כלי
 שרת ליפסול ביוצא ** ואפי' רבי' מזה שנושין
 אותו של עץ משום היכא זה ולחכי לא קתני
 ושחיטתו בכלי שרת בצפון. ולכך לא אמרו אלא
 מגיין לשחיטה שהיא טעונה כלי ולא אמרו כלי
 שרת. והן שאפ"כ בתוספתא ** הומר בקמיצה
 מבשחיטה שהקמי' טעונה כלי ואין השחיטה
 טעונה כלי. ע"כ. והא אנו אמרינן שטעונה כלי
 שרת מכיון דמקדשא דם בצואר קצת. אלא על
 כרחוקי בעי לגמרי שאינה טעונה כלי שרת גמור
 ליפסול ביוצא ונפקא מינ' נמי שעושין אותו של
 עץ אמילו לרבי כניל ובפרק איזהו מקומן
 תארכתי הרבה ** מה בשיטת התוס' בס"ד.

ה"ה
 ה"ה
 ה"ה

א כל הסולין לעבודה מתירין לשחוט
 קדשים לכתולה ואפילו קדשי קדשים.
 חוץ מן הטמא שאינו שחוט לכתולה ואף על פי
 שהוא חוץ לעזרה ושטט יד ושחט בעזרה
 גזירה שפא יגע בכשר ב ואם עבר ושחט
 הונח כשר : וכן פר כהן גדול של יום
 הכפורים אפי' שנאמר בו ושחט אהרן אם
 שחט יד כשר. אף פרה אדומה ששחטה זר
 כשרה. שאין לך שחיטה שפסולה בור :
 ג שיתכחן לשחיטה ד ולא יתכחן לשחיטה אלא כמתעסק הרי אלו
 שחט הרי אלו כשרים ה אבל שנים שומטין בהמה אחת בקדשים כמתעסק

ו וקטן אינו שחוט קדשים אפי' שהגדול עומד
 על גביו. והקדשים צריכין מחשבה וקטן אין
 לו מחשבה אמילו היתה מחשבתו ויכרת מתוך
 מעשיו אינה מחשבה לחלק אלא להחמיר. כיצד.
 היתה עלה שמרת בדרום ושחטו הקטן והביאה
 לצפון ושחטה שהרי מעשיו ניכר שמחשבתו
 ישודחת קדשים הרי זו פסולה :

(12)
 ה"ה
 ה"ה

(13) למתעסק בקדשים שדוא סכיל שנאמר

(14) כ"ה

למתעסק בקדשים שחט קדש ולא כהנה אלא כמתעסק בדרום
 אחרים כ"ה
 ה"ה

מגין (למתעסק בקדשים שחט סכיל קצת וזוהי ה"ה פירש
 במעשהו כגון שחטו כשרים לזכרים ב[א] למתעסק
 וזוהי ח"כ כחולין סכיל לרוב דרכי מן וכו' וכו' וכו'
 וזוהי ח"כ כחולין סכיל לרוב דרכי מן וכו' וכו' וכו'
 ח"כ כחולין סכיל לרוב דרכי מן וכו' וכו' וכו'
 ח"כ כחולין סכיל לרוב דרכי מן וכו' וכו' וכו'
 ח"כ כחולין סכיל לרוב דרכי מן וכו' וכו' וכו'
 ח"כ כחולין סכיל לרוב דרכי מן וכו' וכו' וכו'
 ח"כ כחולין סכיל לרוב דרכי מן וכו' וכו' וכו'
 ח"כ כחולין סכיל לרוב דרכי מן וכו' וכו' וכו'
 ח"כ כחולין סכיל לרוב דרכי מן וכו' וכו' וכו'
 ח"כ כחולין סכיל לרוב דרכי מן וכו' וכו' וכו'

(15)
 ה"ה
 ה"ה

ו כב חרש וכו' שאינו שומט יואינו (כ"ב) מדבר
 כ"ב כ"ה ושוחט דהיינו שהוא יוצא יחיד
 כלילה או מקדש כמותו או לן בבית הקברות ** או
 מאבר מה שנותנים לו ** (י"ב) כד אמילו כאחת
 כאלו ** אם עושה אותו הך (כ"ב) שפוט
 כ"ה וקטן ** שאינו יודע לאמן ידיו לשחוט
 כ"ה ואין מוסרין להם לשחוט לכתחלה אמילו אחרים
 עומדים על גביהם כ"ה ואם שחטו שחיפתן כשרה

אם אחרים עומדים (ו) על"הו נביהו וכו' ואין מוסרין
 להם לכתחלה לשחוט כשאין אחרים עומדים על
 נביהו (י"ג) כו"ה אמילו אם רוצים להאכיל
 כ"ה לכלבים ** ואם הקטן יודע (י"ד) לאמן ידיו אם
 אחרים עומדים על גביו שוחט וכו' לכתחלה [ו] וכו'
 ה"ה לאכול (כ"ה) משחיפתו: הגה וכו' אכל אם שטט כנו
 לבין עגמו שמיטתו פסולה (פ"ו) כו"ה י"ה אף על פי שידע

(16) ה"ה

ולענין סכיל מחשבה בקדשים מזה בלם מדין שישיג לשחיטה
 מתחלה ועד סוף ובא מחשבה שנתחלה שחיטה פסולה ואם תמצא
 לפסוק כן אף בחולין בעזרה או אחת תמצא חייב השלומין בחולין
 בעזרה אלא בששחט מיעוט סמינין בחוץ וגמרים בפנים שמנאסרו
 אינו שובה את שלו ואם התחיל בפנים וגמר בחוץ נאסרו.

(2)

חבר מנחם דב נגק

מא 13 ק כ

שחיטת קדשים ושחיטת חולין

בפרשת ראה (דברים יב: 10) על הפסוק הנוגע לשחיטת חולין, "וזבחת מבקרך ומצאנך אשר נתן ה' לך כאשר צויתך" פירש רש"י ד"ה כאשר צויתך ח"ל למדנו שיש צווי בזבחה היאך ישחט והן הלכות שחיטה שנאמרו למשה מסיני עכ"ל. וע"ש ברמב"ן שכתב ח"ל ועתה כשבא להתיר בשר החולין אמר מבקרך ומצאנך כאשר צויתך בהיותם קרבנות ותאכל אותם בכל אות נשפך לומר שיחידים חולין בכל מקום ובלבד שיהיו זבחין כאשר צוה מתחלה בהיותם כולם קרבנות והיו פשוטו של מקרא עכ"ל.

והנה שמעתי ממור"ר מרן הגר"ד סלובייצ'יק זצ"ל דנחלקו רש"י והרמב"ן ביסוד דין שחיטה בחולין, ולרש"י שחיטה בחולין הוא מהלכה למשה מסיני ואין לו זיקה לשחיטת קדשים, אבל הרמב"ן סבר דקרא דכאשר צויתך היינו כמו שנצטוונו בקדשים ושחיטת חולין הוא דין המושאל משחיטת קדשים והיו חז' דינא.

והנה עיין בחי' הרמב"ן ריש פ"ב דחולין שמה דלכתחילה יש לשחוט כל הסימנים ולא לסגי ליה ברוב. כתב הרמב"ן בדעה ראשונה דזהו דין דאורייתא דלכתחילה ישחוט כל הסימן אף בדביעבד סגי ברוב. ולדעה שניה כתב דזהו דין דרבנן. וע"ש ברש"י בחולין (דף כז.) שכתב דזהו דין דרבנן.

והנה לכאורה קשה על הרמב"ן איך שייך שהיא דין דאורייתא דלכתחילה צריך לשחוט כל הסימן, דכיון דשחיטה הוא מתיר כיון דברוב כבר חל השחיטה למה יתחייב לשחוט כולו, ואיך שייך דין לכתחילה מדאורייתא כמתיר, וע"ע. ושמעתי ממור"ר זצ"ל דכיון דלהרמב"ן שחיטת חולין גלמדת משחיטת קדשים, ובשחיטת קדשים בעינן לכתחילה שישחוט כולו בשם השחיטה והיו עבודה קיום בקרבן. איכ' זה נלמד גם לגבי חולין. וכן עיין ברא"ש פ"ב דכתובות דכתב דמברכיך על השחיטה משום דבקרשים א"א בלא שחיטה. הילכך מברכים על כל שחיטה, הרי דשחיטת חולין הוי חז' דינא עם שחיטת קדשים.

ועיין בתוס' ששחיטה לאו עבוד ולכאורה לפי הר"י מחד דינא והשחיטה נ' לתמוה על דכריו ע' משא"כ בשחיטת קרי בקדשים רק להתיר: וא"כ למה היא שחיט הוי פסולה. מפני ו השחיטה דוקא בכהן

והנה יש לה בקרבן או דהבשר ננ דכיון דלא הוי שחי' דכונת הר"י מאורלייני היא כדי להתיר הבש' שחיטת קדשים שונים מ"מ כיון דיסודה היא

אבל אי נימ' מפאת דין קדשים ל לעבודה. ואולי זהו בקדשים הוא דוקא ב' כפל עבודות הקרבן שנשלח לו התשובה נ' לומר דזהו דין בשחי' בכל העבודות בקרבן בכלל.

והנה עיין בג' ועוברה קודש ושחט קדשים וולדה חולין חולין בעזרה, (ועיין מהגר"ד רפפורט זצ"ל שחטוי חוץ הוא דוקא